

There are no translations available.

Έτσι «φουντάραμε» το Φετίχ – Μπουλέϊτ

Σαν σήμερα 18 Οκτωβρίου 1912 ο Νικόλαος Βότσης κυβερνήτης του Τορπιλοβόλου 11 με πλοηγούς τους Λιτοχωρίτες Νικόλαο Βλαχόπουλο και Μιχαήλ Κωφό εισήλθαν στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης και τορπιλίσαν το Τουρκικό θωρηκτό Φετχί Μπουλέντ.

Μια συγκλονιστική αφήγησι του Λιτοχωρίτου καπετάν Νικόλα Βλαχόπουλου το 1968, από την Ναυτική Έποποιία του 1912 στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Ηρωϊσμός και άταπάρνησις που υπήρξε η απαρχή της απελευθέρωσης της πρωτεύουσας του Βορρά.

Ήταν αρχές του Οκτώβρη του 1912 μέ τήν έναρξι του Βαλκανικοῦ πολέμου, όταν ο κυβερνήτης του μικροῦ ἰστιοφόρου Νικόλαος Βλαχόπουλος βρέθηκε αποκλεισμένος μέ πολλά ἄλλα ἰστιοφόρα καί ἐμπορικά στο λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης. Τα πληρώματα τῶν ἀργούντων σκαφῶν περιεφέροντο στήν πόλι χωρίς ἐργασία. Λίγο πιο μπροστά καί προτοῦ ὁ Ἑλληνικός Στόλος ἀποκλείσῃ το λιμάνι, μετέφερε ἄμμο καί χαλίκι γιά λογαριασμό τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ὁ καπετάν Νικόλας, τώρα ὅμως προσέδεσε κι αὐτός το καῖκι του στο μῶλο καί περίμενε.

Ἄς αφήσουμε ὅμως τόν ἴδιο νά μᾶς ἀφηγηθῇ το μεγάλο κατόρθωμα του πλοιάρχου Βότση, που συνεκλόνησε τήν ἐποχή ἐκείνη ὅλη τήν Εὐρώπη μέ τήν τόλμη του κί ἔβαλε σέ ανυσηχίες τήν τότε τουρκική στρατιωτική διοίκηση τῆς Θεσσαλονίκης γιά τήν ἔκβασι τῶν ἐπιχειρήσεων στή Μακεδονία.

«Ἡ ἀπόφασίς μου νά ἐπανέλθω στήν γενέτειρά μου που εἶχε ἐλευθερωθῇ προσφάτως ἀπό τά Ἑλληνικά στρατεύματα διά μέσου τοῦ ναυλοχοῦντος στο λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης Τουρκικοῦ στόλου, ἐπιδοκιμάσθηκε καί ἀπό ἄλλους συμπατριώτας μου καί με παρώτρυναν νά τήν ἐπιχειρήσω, μέ παρακάλεσαν δε νά παραλάβω στο σκάφος μου κι αὐτούς διά το Λιτόχωρο.

Πράγματι παρέλαβα καμμιά εἰκοσαριά ἀπο δαύτους, καί μέσα στο σκοτάδι τῆς νύκτας διωλίσθησα ἀριστοτεχνικά κάτω ἀπο τίς μποῦκες τῶν ἐπακτίων πυροβόλων, ἀνοίχθηκα στο πέλαγος, πού ἤλεγχε ὁ Ἑλληνικός Στόλος.

Κάποια στιγμή ἀντελήφθην νά πλησιάζῃ το μικρό μου καῖκι μία τορπιλλάκατος. Ἦταν του πλοιάρχου Βότση.

Τήν ἐποχή ἐκείνη τά Ἑλληνικά στρατεύματα μετά τήν μάχη τῶν Γιαννιτσῶν, ὑπό τήν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Στρατηλάτη Διαδόχου Κωνσταντίνου προήλασαν καί στρατοπέδευσαν εἰς το Τόψιν 25 χιλιόμετρα βορείως τῆς Θεσσαλονίκης μέ ἀντικειμενικό σκοπό τήν κατάληψιν τῆς. Ἀπο τήν ἄλλη πλευρά οἱ Τούρκοι γιά νά ἀναχαιτίσουν τήν ἐλληνική προέλασι μετέφεραν πυροβόλα μεγάλου βεληνεκοῦς, ἀπό τα πυροβολεῖα τοῦ Καρά –Μπουρνού, στο

ναυλοχοῦν στο λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης τουρκικό θωρηκτό Φετίχ – Μπουλέϊτ για να κτυπήσουν τα προελαύνοντα Ελληνικά στρατεύματα ἀπο την θάλασσα.

Λόγω τῶν εργασιῶν μου στο λιμάνι, ἐγνώριζα λεπτομερῶς κάθε σημεῖο του: τα ἐπάκτεια παράλια τους υφάλους, τα ἀβαθῆ ὕδατα, τα ναρκοπέδια, την διάταξι τῶν ναυλοχούντων τουρκικῶν σκαφῶν και κυρίως ἐγνώριζα την ἀκριβῆ θέσιν τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος.

Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰς πληροφορίας μου ὁ πλοίαρχος, καὶ ἐκτιμήσας τα εθνικά μου αἰσθήματα και τὸν ἀκραιφνῆ μου πατριωτισμὸν μου, με ἐνηγκαλίσθη και εἶπε ὅτι τελῶ ἐν ἐπιστρατεύσει για νὰ τὸν βοηθήσω στο μεγάλο του ἐγχείρημα.

Ἀνεπτύχθησαν λεπτομέρειαι σὲ σύσκεψι πού ἐλάβα μέρος πάνω στήν «Σφακτηρία» και συνεφωνήθη νὰ ἐλθῇ να με παραλάβῃ μετὰ τριήμερο ἀπὸ τον μικρὸ ὄρμο τοῦ Λιτοχώρου καὶ να με δοθῇ συγχρόνως καιρός να στρατολογήσω και μερικούς ἐμπιστους συνεργάτας συγχωριανούς μου.

Πράγματι μετὰ τρεῖς ἡμέρας προσῆλθα στο καθωρισθέν σημεῖο κι ἔχων ὡς βοηθὸ τον συγχωριανὸ μου Μιχάλη Κωφοῦ, θεός – συχωρέστον, ἐπήγαμε και ἐτέθημεν στις διαταγές του Ναυάρχου.

Ὅταν φθάσαμε εἰς τον ναυλοχοῦντα προ του λιμένος τῆς Θεσσαλονίκης Ελληνικὸν στόλον ἀνήλθαμε στήν «Σφακτηρία» καὶ ἐπηκολούθησε σύσκεψις εἰς την ὁποίαν ἀναπτύχθη και πάλιν το σχέδιον δράσεως γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ μεγαλεπιβόλου σχεδίου του Βότση. Σε μένα ἀνετέθη ἡ πλοῖγια τῆς τορπιλάκατου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέβαινε ὁ Ναύαρχος Βότσης. Μοῦ ἐδόθη δὲ ὡς βοηθός ὁ Μιχ. Κωφοῦ και με εὐψυχία και δεξιότητες ὡδήγησα τὴν τορπιλλάκατο διὰ μέσου τοῦ ναρκοπεδίου εἰς ἀπόστασιν βολῆς, ἀπο τὴν τουρκικὴν Ναυαρχίδα.

- Αὐτὴ εἶναι κύριε Ναύαρχε.

- Μήπως κάνεις λάθος καπετάν – Νικόλα ;

- Ὅχι κ. Ναύαρχε. Λέγω με ἀπόλυτη πεποίθησι.

Και ἀμέσως ἐδωσε διαταγὴ καὶ ἐρρίφθη ἡ πρώτη τορπίλλη, που πέτυχε τὸ ἐχθρικό σκάφος στήν μέση και προξένησε τεράστια ρωγμῇ. Μια δευτέρη πέτυχε παραπλεύρως κι ἐνῶ το πολεμικὸ ἐβυθίζετο μια τρίτη πέρασε πάνω ἀπὸ το κατὰστρωμα για να ἐκραγῇ στην προκυμαία με κρότο χιλίων κεραυνῶν, ἐνστείρασα τὸν πανικὸ στους κατοίκους.

Ἀκολουθῶς ἐπωφελοῦμενοι τῆς συγχήσεως και τοῦ γενικοῦ πανικοῦ των Τούρκων και του συσκοτισμοῦ που ἐπηκολούθησε, διωλίσθησαν δια μέσου τῶν ἐχθρικῶν σκαφῶν και ἀπο τους προβολεῖς τῶν ἐπακτίων του Καρά –Μπουρνοῦ και τέλος με διαφόρους ἐλιγμούς φθάσαμε ἐκτὸς βολῆς και ἀνοιχτήκαμε στο πέλαγος πού ἤλεγχε ὁ Ελληνικὸς Στόλος.

Αἱ συνθηματικαὶ βολαὶ που ἐρρίφθησαν ἀπὸ την τορπιλλάκατο τοῦ Ναυάρχου Βότση, ἀνήγγειλαν στα Ελληνικά πληρώματα τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου καὶ τὴν διάσωσή μας, προκάλεσε δὲ ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμὸ στοὺς ναύτας και ἀξιωματικούς, που ἄρχισαν δαιμονιώδη καταιγισμό πυρός ἐναντίον τῶν Τουρκικῶν ἐπακτείων πυροβολείων.

Ἀκολουθῶς ἐγένετο ἐνθουσιώδης ὑπόδοχή στὸν ναύαρχο Βότση, τὸν ὁποῖον ἀπεκαλοῦν «Νέο Κανάρη» και με την ακολουθίαν του καὶ ὑπὸ καταιγιστικά πυρὰ ἐναντίον του τουρκικοῦ στόλου».

Αὐτὰ με ἀφηγήθη ὁ 85τούτης καπετάν – Νικόλας ποῦ ζῇ ἀποτραβηγμένος, ἀλλὰ και δοξασμένος ἀνάμεσα σε ἐγκόνια και τρισέγγονα στο Λιτόχωρο.

Σ' ὅλη τη διάρκεια τῆς ἀφηγήσεώς του τα μάτια του υγρὰ, εἶχαν μια λάμψη ἀπόκοσμη σαν να ζοῦσε τίς ἥρωικές στιγμές στην σκοτεινὴ ἐκείνη νύκτα τοῦ Οκτώβρη πού ἀνατίναξαν την Τουρκικὴ Ναυαρχίδα.

